

Arrest

nr. 234 496 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 november 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 26 november 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 januari 2019 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.2 Op 19 maart 2019 bevindt de verzoekende partij zich nog steeds op het Belgische grondgebied. Aan het consulaat-generaal van Marokko te Antwerpen wordt een identificatie van de verzoekende partij en het akkoord voor de aflevering van een doorlaatbewijs gevraagd. Op 28 mei 2019 identificeert het voormelde consulaat-generaal van Marokko de verzoekende partij en erkent het haar als Marokkaans onderdaan.

1.3 Op 25 november 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België.

1.4 Op 26 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Antwerpen op 26.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: E(...)

voornaam: H(...)

geboortedatum: (...).2000

geboorteplaats: ---

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: EL (...) H(...) °(...).1998 Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij sedert 6 maand in België is, op vakantie. Hij geeft aan dat hij na de vakantie wil terugkeren. Betrokkene verklaart in het hoorrecht verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Echter in het administratieve verslag van de politie verklaarde betrokkene slechts 2 maanden in België te zijn. Hij zou bij familie verblijven, echter kan het adres niet geven.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maand / 6 maand in België te verblijven. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene de eerste maal werd gearresteerd door de politie op 26.01.2019. Uit het

administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: EL (...) H(...) °(...).1998 Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.01.2019 dat hem betekend werd op 26.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maand / 6 maand in België te verblijven. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene de eerste maal werd gearresteerd door de politie op 26.01.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: EL (...) H(...) °(...).1998 Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.01.2019 dat hem betekend werd op 26.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij zegt enkel dat hij na zijn vakantie gaat terugkeren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene verklaart niet ziek te zijn

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

1.5 Op 26 november 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Antwerpen op 26.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E(...)

voornaam : H(...)

geboortedatum : (...).2000

geboorteplaats : ---

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias: EL (...) H(...) °(...) Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 26.11.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maand / 6 maand in België te verblijven. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene de eerste maal werd gearresteerd door de politie op 26.01.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: EL (...) H(...) °(...). 1998 Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.01.2019 dat hem betekend werd op 26.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij sedert 6 maand in België is, op vakantie. Hij geeft aan dat hij na de vakantie wil terugkeren. Betrokkene verklaart in het hoorrecht verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Echter in het administratieve verslag van de politie verklaarde betrokkene slechts 2 maanden in België te zijn. Hij zou bij familie verblijven, echter kan het adres niet geven.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)"

1.6 Op 2 december 2019 dient de verzoekende partij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de in punt 1.4 genoemde beslissing. Deze vordering wordt op 9 december 2019, bij arrest nr. 229 945, verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet – in de mate dat geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten en dat in haar hoofde een risico op onderduiken zou bestaan –, samen met de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“i. Décision querellée

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante (pièce 1) : (...)

Le risque de fuite est motivé par le fait que « l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi. Le requérant a utilisé dans le cadre d'une demande de protection de séjour ou de demande de protection internationale des faux documents ou des documents obtenus frauduleusement. Le dossier administratif ne montre pas qu'il a essayé de régulariser son séjour de la manière légalement prévue... L'intéressé ne s'est pas présenté à la commune dans le délai déterminé par l'article 5 de la loi du 15/12/1980 et ne fournit aucune preuve qu'il loge à l'hôtel ».

Telle motivation, reproduite à l'envi dans de multiples décisions, est parfaitement stéréotypée et ne révèle ni risque actuel et réel de risque de fuite, ni examen individuel, ni prise en compte de l'ensemble des circonstances du cas.

Suivant 1 article 50 de la loi, (...) (nous soulignons).

En effet, le requérant est arrivé sur le territoire belge il y a moins de 90 jours. Au vu du dossier, il apparaît en effet que le requérant est arrivé sur le territoire belge il y a moins de 2 mois.

En outre, après examen du dossier administratif, il apparaît que des faux documents n'ont jamais été utilisés par le requérant, pas plus que des documents obtenus frauduleusement. Il s'agit en effet d'une erreur d'un inspecteur de police qui a recopié erronément le nom du requérant dans PV.

Il apparaît que certains motifs ne sont pas fondés pour assurer qu'il existe un risque de fuite dans le chef du requérant.”

3.1.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij lijkt echter aan te voeren dat de opgenomen motivering niet afdoende is.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert en waarop de eerste bestreden beslissing onder meer steunt, met name artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoekende partij wijst op de door de gemachtigde opgenomen motivering met betrekking tot het risico op onderduiken voorzien in artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Volgens haar is deze motivering, die naar believen in tal van beslissingen wordt hernomen, volkomen stereotiep en blijkt eruit geen actueel en reëel risico op onderduiken, noch een individueel onderzoek, noch een rekening houden met alle omstandigheden van het geval.

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de verzoekende partij er niet langer belang bij heeft het gegeven op zich aan te voeren dat aan haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Zoals blijkt uit artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan voor het verlaten van het grondgebied een termijn van maximaal 30 dagen worden bepaald. Er liggen geen elementen voor op basis waarvan zou moeten worden aangenomen dat de verzoekende partij het grondgebied voor het verstrijken van deze maximumtermijn heeft verlaten. Uit informatie die de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 februari 2020 aan de Raad heeft overgemaakt, blijkt daarentegen dat de verzoekende partij op 23 december 2019, aldus enkele dagen voor het verstrijken van deze maximumtermijn, werd vrijgelaten uit het gesloten centrum, waarbij haar werd gevraagd onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2019. Een gedwongen verwijdering blijkt aldus niet, en van een vrijwillig vertrek wordt door de partijen ter terechtzitting van 20 februari 2020 geen enkele melding gemaakt. Een rechtstreekse benadeling door het feit dat aan de verzoekende partij geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend, blijkt dus niet. Zoals verder nog zal blijken, is de gemachtigde, omwille van het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn was toegekend, echter (verplicht) overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod, de tweede bestreden beslissing. In deze mate heeft de verzoekende partij dan ook wel belang om het onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing aan te vechten dat betrekking heeft op de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Bovendien wijst de Raad erop dat ook de terugleiding naar de grens steunt op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek en aldus op het risico op onderduiken. Dit blijkt tevens uit de wettelijke grondslag van de terugleiding naar de grens, met name artikel 7, tweede lid van de vreemdelingwet, dat luidt als volgt: *“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”* Het voormelde artikel 74/14, § 3 en het daarin vervatte ‘risico op onderduiken’ zijn aldus ook relevant voor de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens.

Artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet omschrijft het begrip ‘risico op onderduiken’ als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*.

De voormelde § 2 luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel; (...)”

De verzoekende partij voert op zich terecht aan dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn, en dat het na een individueel onderzoek, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval, moet worden vastgesteld. Door echter louter te poneren dat de *in casu* opgenomen motivering in tal van beslissingen naar believen wordt hernomen en volkomen stereotiep is, toont zij niet aan dat de betrokken motivering niet specifiek op de situatie van de verzoekende partij zou betrekken zijn. Zoals verder nog zal blijken, hebben de concrete elementen waarnaar de gemachtigde verwijst, wel degelijk betrekking op de situatie van de verzoekende partij en beantwoorden deze ook aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier, minstens worden zij niet betwist door de verzoekende partij. Met dit vage en algemene betoog kan de verzoekende partij niet aantonen dat *in casu* geen sprake zou zijn van een actueel en reëel risico op onderduiken, dat er geen individueel onderzoek zou zijn gebeurd en dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van omstandigheden van het geval.

Daarnaast gaat de verzoekende partij in op twee van de vier motieven die worden ingeroepen om het risico op onderduiken te onderbouwen, en stelt zij dat deze ongegrond zijn.

Ten eerste citeert zij uit artikel 50 van de vreemdelingenwet. Uit de inhoud van het opgenomen citaat blijkt dat zij verwijst naar artikel 50, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden, een verzoek om internationale bescherming doen.”

Zij stelt dat zij in werkelijkheid minder dan 90 dagen geleden op het Belgisch grondgebied is aangekomen, en blijktens het administratief dossier zelfs minder dan twee maanden geleden.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij nalaat concreet aan te geven op welk specifiek motief aangaande het risico op onderduiken zij met dit betoog precies doelt, maar op basis van de inhoud van haar betoog kan worden aangenomen dat zij doelt op het motief dat steunt op artikel 1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet. Dit heeft betrekking op de vaststelling dat zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf binnen de door deze wet voorziene termijn geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verzoekende partij benadrukt dat zij op grond van het voormelde artikel 50, § 1, derde lid over een wettelijk voorziene termijn van drie maanden beschikt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, terwijl zij voorhoudt minder dan twee maanden geleden het Rijk te zijn binnengekomen.

Zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit de betrokken motivering van de eerste bestreden beslissing, beweert de verzoekende partij enerzijds dat zij sinds twee maanden en anderzijds sinds zes maanden in België verblijft. Ook wijst de gemachtigde erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een eerste maal door de politie werd gearresteerd op 26 januari 2019.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verzoekende partij voor het eerst werd aangehouden op 26 januari 2019. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat zij geen identiteitsdocumenten op zak had, dat zij geen reden voor verblijf had en dat zij weigerde te

vertellen bij wie zij verbleef. Uit een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het consulaat-generaal van Marokko te Antwerpen blijkt dat zij op 19 maart 2019 nog geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 26 januari 2019 was betekend. Tijdens haar gehoor op 26 november 2019, dat werd afgenomen nadat zij op 25 november 2019 opnieuw was aangehouden, verklaarde zij zelf sinds zes maanden in België te zijn omwille van vakantie. Zij verklaarde tevens na haar vakantie terug te gaan. In het administratief verslag vreemdelingencontrole van 26 november 2019 worden nog een aantal verklaringen van de verzoekende partij weergegeven: zij heeft aangegeven dat haar reden van verblijf vakantie is en stelde bij familie te verblijven (zonder een adres te kunnen geven van haar verblijfplaats). Zij verklaarde tevens in het bezit te zijn van een paspoort en visum, maar kon niet vertellen waar deze zouden liggen. Op het moment van de bestuurlijke arrestatie is zij niet in het bezit van een paspoort. Verder gaf zij aan ongeveer een tweetal maanden in België te verblijven en zou zij zijn aangekomen met het vliegtuig.

Uit het bovenstaande blijkt dat de motivering van de gemachtigde beantwoordt aan de elementen die blijken uit het administratief dossier. Daarnaast blijkt tevens dat de bewering van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog maar twee maanden in België zou verblijven, enerzijds weliswaar beantwoordt aan hetgeen zij op het ene moment verklaarde aan de politie op 25 of 26 november 2019, maar anderzijds wordt tegengesproken door hetgeen zij tijdens haar gehoor van 26 november 2019 verklaarde. In deze omstandigheden moet dan ook worden aangenomen dat de stelling van de verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij minder dan 90 dagen geleden, zelfs minder dan twee maanden geleden, in België is aangekomen, een loutere bewering is. Zij brengt ook in haar verzoekschrift geen enkel begin van bewijs voor om deze te onderbouwen.

Zelfs al zou de verzoekende partij op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing minder dan drie maanden op het grondgebied hebben verbleven, dan nog toont zij niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 50, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De daarin voorziene termijn van drie maanden voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming geldt immers enkel voor "*de vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden*". Noch in het administratief dossier noch bij het verzoekschrift bevindt zich enig begin van bewijs dat de verzoekende partij het Rijk op een legale manier zou zijn binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden. De verzoekende partij kan bijgevolg hoe dan ook niet aantonen dat het door haar geciteerde artikel 50, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet in haar concrete geval van toepassing zou zijn, zodat haar betoog juridische grondslag mist. Daarenboven heeft het *in casu* relevante artikel 1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet betrekking op een illegale binnenkomst of een illegaal verblijf, zodat de Raad ook reeds om deze reden niet inziet op welke manier het voormelde artikel 50, § 1, derde lid *in casu* relevant zou zijn.

Voor het overige betwist de verzoekende partij de vaststellingen in het motief aangaande het voormelde artikel 1, § 2, 1° niet dat zij een eerste maal werd gearresteerd op 26 januari 2019 en dat niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat het op artikel 1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet gestoelde motief ongegrond zou zijn.

Ten tweede voert de verzoekende partij aan dat uit het administratief dossier blijkt dat door haar nooit valse of frauduleus verkregen documenten werden gebruikt. Volgens haar gaat het in werkelijkheid om een fout van een politie-inspecteur die haar naam op een verkeerde manier heeft overgenomen in het proces-verbaal.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij ook hier nalaat concreet aan te geven op welk specifiek motief aangaande het risico op onderduiken zij met dit betoog precies doelt, maar op basis van de inhoud van haar betoog kan worden aangenomen dat zij doelt op het motief dat steunt op artikel 1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. In dit kader verwijst de gemachtigde immers naar het feit dat de verzoekende partij gebruikmaakt van meerdere identiteiten.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat het voormelde artikel 1, § 2, 2° niet alleen betrekking heeft op het gebruik van "*valse of vervalste documenten*" en op het plegen van fraude, maar tevens op het gebruik van "*valse of misleidende informatie*". Het loutere feit dat geen sprake is van valse of frauduleus verkregen documenten, maakt aldus niet dat de betrokken bepaling niet van toepassing zou zijn.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering dat de andere naam het gevolg zou zijn van een fout door een politie-inspecteur. Bovendien, zelfs als dit zou kunnen worden aangenomen, blijkt uit het administratief dossier dat de door de verzoekende partij gebruikte *alias* niet enkel betrekking heeft op een andere schrijfwijze van haar naam, maar dat ook de geboortedatum anders is. *In casu* is er een verschil in zowel het geboortjaar als in de dag van de maand waarop de verzoekende partij zou geboren zijn. Enkel de geboortemaand komt overeen. Op deze discrepantie gaat de verzoekende partij echter in het geheel niet in.

Met dit betoog kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat het op artikel 1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet gestoelde motief ongegrond zou zijn.

Op de motivering met betrekking tot de op artikel 1, § 2, 3° en 4° van de vreemdelingenwet gestoelde motieven gaat de verzoekende partij in het geheel niet of niet concreet in, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Uit het bovenstaande is gebleken dat de verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan de verschillende motieven waarop de gemachtigde zijn vaststelling heeft gestoeld dat er *in casu* een risico op onderduiken is. De verzoekende partij kan een schending van de formele en materiële motiveringsplicht in dit verband dan ook niet aannemelijk maken.

Op de overige motieven van de eerste bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in, zodat ook hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij een manifeste appreciatiefout aan, en de schending van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/11 van de vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“L’obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger se trouvant dans l’une des situations prévues à l’article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ne doit pas s’entendre comme s’imposant de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, les mesures sont tout à fait disproportionnées et constitutives d’erreur manifeste : alors même que le requérant n’a strictement aucun antécédent en Belgique et qu’il vient dans le cadre de vacances, il reçoit un ordre de quitter sans délai, une interdiction d’entrée de deux ans et est placé en rétention administrative, ce qui manifeste une volonté de dissuader le requérant d’introduire toute demande de séjour en Belgique.

De plus, bien que retenu par la police d’Anvers, le requérant n’a pas été invité à s’exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Le droit d’être entendu n’a pas été respecté alors que le requérant disposait d’éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative.

La partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d’avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d’entrée d’une durée de deux ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée. A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n’y avoir pas d’adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant deux ans, ce qui est constitutif d’erreur manifeste.

En tout état de cause, c’est à tort que la partie adverse mentionne qu’il existe un risque de fuite dans le chef du requérant.

Suivant l’article 50 de la loi, « l’étranger qui est entré légalement dans le Royaume dans le cadre d’un séjour n’excédant pas trois mois et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le Statut de protection subsidiaire, doit présenter une demande de protection internationale avant la fin du séjour n’excédant pas trois mois » (nous soulignons).

En effet, le requérant est arrivé sur le territoire belge il y a moins de 90 jours. Au vu du dossier, il apparaît en effet que le requérant est arrivé sur le territoire belge il y a moins de 2 mois.

En outre, après examen du dossier administratif, il apparaît que des faux documents n'ont jamais été utilisés par le requérant, pas plus que des documents obtenus frauduleusement. Il s'agit en effet d'une erreur d'un inspecteur de police qui a recopié erronément le nom du requérant dans PV.

Il apparaît que certains motifs ne sont pas fondés pour assurer qu'il existe un risque de fuite dans le chef du requérant.

En conséquence, il y a lieu d'ordonner l'annulation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée lui notifiés le 26 novembre 2019."

3.2.2 In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten. Het tweede middel heeft, zoals de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk aangeeft, echter betrekking op de tweede bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod. De verwijzing naar het voormelde artikel 7, eerste lid, 1° mist dan ook juridische grondslag.

Zelfs in de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet zou aanvoeren met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot te stellen dat de verplichting om aan een vreemdeling die zich in een van de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, niet op een automatische manier en in alle omstandigheden geldt. De verzoekende partij kan hierin worden bijgetreden, maar met deze loutere stelling maakt de verzoekende partij nog niet duidelijk op welke manier het voormelde artikel 7, eerste lid, 1° door de eerste bestreden beslissing zou zijn geschonden. In deze mate is het tweede middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod kennelijk onredelijk zijn en een manifeste appreciatiefout uitmaken, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat dit inderdaad het geval is. Zij stelt weliswaar dat zij geen enkel antecedent heeft in België en komt in het kader van vakantie, maar uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de verzoekende partij wel degelijk reeds eerder met de politie en de Dienst Vreemdelingenzaken in aanraking is gekomen. Zij werd op 26 januari 2019 immers bestuurlijk aangehouden en maakte ook reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Dat uit de opgelegde maatregelen een wil zou blijken om haar te ontmoedigen om enige verblijfsaanvraag in België in te dienen, is dan weer een loutere bewering. De Raad merkt hierbij bijkomend op dat uit geen enkel element in het administratief dossier of het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij *überhaupt* de intentie zou hebben een verblijfsaanvraag in België in te dienen. Integendeel verklaarde zij op 26 november 2019, enkele uren voor het nemen van de bestreden beslissing, uitdrukkelijk dat zij na haar vakantie zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Met dit betoog kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of dat de bestreden beslissingen manifeste appreciatiefouten zouden uitmaken.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat het hoorrecht niet is gerespecteerd, terwijl zij over elementen beschikte met betrekking tot haar administratieve situatie die zij had kunnen doen gelden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel reeds is gebleken dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen meermaals is gehoord. Hierop wordt in beide bestreden beslissingen ook uitdrukkelijk gewezen.

De Raad wijst er vervolgens op dat de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij bij dit onderdeel van het tweede middel heeft. Het niet voldoen aan de hoorplicht kan immers hoe dan ook slechts dan tot

de vernietiging van een beslissing leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De verzoekende partij laat echter na aan te geven, laat staan aan te tonen, welke bijkomende informatie zij had kunnen leveren die de beide bestreden beslissingen had kunnen wijzigen. De verzoekende partij maakt op beide vlakken dan ook niet duidelijk welk voordeel zij wenst te halen uit de gegrondheidsverklaring van dit onderdeel van het tweede middel, zodat het in deze mate onontvankelijk is.

Verder voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde heeft gekozen voor het opleggen van een zware sanctie, met name een inreisverbod van twee jaar, zonder het verband te verduidelijken tussen de ernst van de feiten en de opgelegde sanctie. Volgens haar zou, als de redenering van de gemachtigde kan worden gevolgd, het loutere feit van het grondgebied zonder visum binnen te komen en geen adres te hebben, een toegangsverbod van de betrokkene gedurende twee jaar rechtvaardigen, hetgeen een manifeste appreciatiefout uitmaakt.

De aangevoerde manifeste appreciatiefout, die als een schending van de materiele motiveringsplicht wordt beschouwd, wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de tweede bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

In casu blijkt uit het bestreden inreisverbod niet eenduidig of de gemachtigde heeft geoordeeld dat een van beide gevallen dan wel de beide gevallen van toepassing zijn. In de motivering van de tweede bestreden beslissing worden beide gevallen immers opgesomd, maar niet specifiek aangekruist. De verzoekende partij gaat hierop in haar betoog echter niet in. Bovendien blijkt uit de verdere motivering van de tweede bestreden beslissing dat wel degelijk sprake is van een vroegere beslissing tot verwijdering die niet werd uitgevoerd, met name een bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2019. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet concreet betwist. Dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, blijkt dan weer uit de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, met name de eerste bestreden beslissing. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan de vaststelling in deze beslissing dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Zelfs al zou de verzoekende partij na 26 januari 2019 zijn teruggekeerd naar het land van herkomst en zo het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2016 hebben uitgevoerd (de Raad benadrukt dat hiervan geen enkel bewijs voorligt), kan de verzoekende partij hoe dan ook het opleggen van het inreisverbod niet betwisten. De vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, blijft immers overeind.

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dan ook enkel betrekking hebben op de specifiek opgelegde termijn van twee jaar voor het bestreden inreisverbod.

De Raad wijst erop dat, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven (de zogenaamde Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *“De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

In casu stelt de Raad vast dat de motivering van deze termijn, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, niet verwijst naar het feit dat de verzoekende partij zonder visum het grondgebied is binnengekomen en geen adres heeft. De *in casu* relevante motivering luidt immers als volgt:

“Betrokkene verklaart dat hij sedert 6 maand in België is, op vakantie. Hij geeft aan dat hij na de vakantie wil terugkeren. Betrokkene verklaart in het hoorrecht verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Echter in het administratieve verslag van de politie verklaarde betrokkene slechts 2 maanden in België te zijn. Hij zou bij familie verblijven, echter kan het adres niet geven.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Bijgevolg blijkt dat de gemachtigde het gegeven dat de verzoekende partij zonder visum het grondgebied is binnengekomen, in het geheel niet in zijn motivering betreft. Daarnaast stelt hij ook geenszins dat de verzoekende partij geen adres zou hebben. Hij stelt enkel vast dat zij het adres waar zij bij familie zou verblijven, niet kan geven.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op de concrete motivering aangaande de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij voert geenszins aan dat deze motivering niet zou beantwoorden aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Zij stelt zonder meer dat het verband tussen de ernst van de feiten en de opgelegde sanctie niet wordt gepreciseerd, maar zij maakt niet concreet duidelijk op welke manier de *in casu* opgelegde duur van twee jaar kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog enkel te kennen geeft het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde. Het loutere feit dat zij een andere mening is toegedaan, maakt echter niet dat de motivering met betrekking tot de specifieke duur van het inreisverbod onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad herhaalt dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid beschikt, weliswaar binnen de grenzen van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat de elementen waarnaar de gemachtigde in de betrokken motivering verwijst, elementen zijn die op haar specifieke geval betrekking hebben. De Raad herhaalt tevens dat de aangehaalde elementen beantwoorden aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier.

Daarnaast wijst de Raad erop dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, zij de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maken dat de opgenomen motivering aangaande de specifieke duur van het inreisverbod onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde zou hebben gehandeld, zonder rekening te houden met de in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting om de duur van het inreisverbod vast te stellen door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde ten onrechte vermeldt dat in haar hoofde een risico op onderduiken bestaat. Zij herneemt hierbij het betoog met betrekking tot de twee specifieke motieven in dit verband dat zij reeds in het kader van het eerste middel naar voren heeft gebracht.

De Raad wijst erop dat de motivering van de tweede bestreden beslissing met betrekking tot het risico op onderduiken, in het kader van de tweede bestreden beslissing een overtollig motief betreft. Zoals hoger reeds vastgesteld, volstaan de vaststellingen dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan reeds elk op zich om het opleggen van een inreisverbod te verantwoorden. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, onderbouwt de motivering aangaande het risico op onderduiken de vaststelling in de eerste bestreden beslissing – de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat – dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Uit de bespreking van het eerste middel, dat betrekking heeft op deze verwijderingsbeslissing, is reeds gebleken dat deze vaststelling overeind blijft. Dat de gemachtigde in het kader van het bestreden inreisverbod nogmaals onderbouwt waarom in de eerste bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, is bijgevolg overtollig. Op dit betoog moet in het licht van de tweede bestreden beslissing dan ook niet verder worden ingegaan.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE